

Sen Siz

– Halil Aktaş · 29 Temmuz 2012

SEN-SİZ

Aslında iki ayrı kelime,

Sen-Siz.

Sen, sendin bir tek sen.

Siz ise.

Sevgiden ziyade daha resmice olanı...

Bana ilk heceyi sen sevdirdin.

'Sen' demeyi...

Ben birleştirdim ikisini ve...

Tek kelime yaptım.

'Sensiz...'

Çünkü ben olamıyorum sensiz.

Çok iyi biliyorum bu sevgi sonsuz.

Hayat zor ve çekilmiyor sensiz.

Ne kadar güzel ve anlamlı,

Ne kadar özel...

Seninle her şey dopdolu,

Seninle her an bir başka güzel...

Kuralı bu değil mi dünyanın?

Üzüm olabiliyor mu asmasız,

Verebiliyor mu meyvesini?

Sarmaşık durabiliyor mu bir yere sarılmadan?

İrmaklar şarkısını söyleyebiliyor mu,

Taşlar alkışlamadan?

Ay ışığını verebiliyor mu güneş olmadan?

Yıldızlar gözüktüyor mu gece olmadan?

Ben de olamıyorum sensiz.

Ve sen olmadan...

Sen varsan ben de var oluyorum seninle,

Yoksan yokum ben de...

Sevmeyi sende öğrendim ben.

Kalemim seninle öğrendi yazmayı,

Anlatmıyordu derdini sensiz.

Dünyam seninle güzel, seninle hoş,

Sensiz hayat sanki yok ve boş.

Sen şarkı söyleyen ırmak,
Ben taşların olayım alkışlayan.
Sen üzünsen ben asma olayım,
Seni besleyen.
Sen yamaçsan ben sarmaşık,
Kıskanıp seni saran...
Ama sen aysan ben güneş olmam!
Ben yıldız olurum.
Her gece yanında kalan...
Bak işte olamıyorum SenSiz,
Sen'i bana sen sevdirdin.
Olamıyorum SenSiz.
Sen okyanussan,
Ben çakıl taşı olurum sahilinde...
Fırlatılmayı beklerim bağrına,
Bir ömür boyu...
Bir gelen, fırlatan olur elbet.
Sen denizsen, ben kum olurum,
Sahilinde...
Senin sesinle uyanırım her sabah.
Senin sesinle uyurum geceleri.
Dalgaların okşar beni sevgiyle.
Liseli sevgililer,
Yürür çıplak ayaklarıyla üzerimde.
Çocuklar kumdan kuleler yapar
Bıkmadan...
Bekliyorum sabırla...
Belki avuçlarda bir gün bir el,
Tanelerimi
Götürür beni sana,
Beklenmedik bir anda.
Ümitle yaşıyorum ben,
Bu hasret, özlem, hüznü dolu
Dünyamda...
Bak işte gülüm,
Olamıyorum SenSiz.
Sen bana sevdirdin ilk heceyi,
Sen'i...
Olamıyorum,

SenSiz

Halil aktaş